

warme kamer terugbrengen, dan bad zij smeekend: „Laat mij toch maar in de sneeuw sterven, dat zal mij nog eenigszins lafenis geven, want in mijn binnenste brandt een vuur.” Ten laatste stierf zij in de grootste ellende. Sedert is het kasteel vervallen, doch de stem der wrake wordt nog gehoord.”

Hiermede eindigde de oude jager zijn verhaal en voegde er nog aan toe: Gods Woord zegt: „Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.”

N.

J. v. 't L.

OP DE PROEF GESTELD.

Niet alleen iedereen in 't algemeen, maar een predikant in 't bijzonder moet zóó handelen dat zijne daden overeenkomen met zijne woorden. Iemand b.v. die anderen vermaant tegen geldgierigheid op zijne hoede te zijn, moet toezien, dat hij zelf die vermaning niet in de eerste plaats noodig heeft, en beter zou hij doen daarover te zwijgen, dan de aanmerking te moeten hooren: geneesmeester, genees u zelve. Het is niet slechts noodig, dat een leeraar verkondigt, dat alleen in Jezus ons heil wordt gevonden en dat God een toevlucht en hulpe is in gevaar, maar hij moet zich zelve in dat heil kunnen verblijden en door zijn gedrag bewijzen, dat zijne woorden geen ledige klank zijn.

Onlangs werd mij het volgende meegedeeld, dat in hoofdzaak op waarheid berust. Een predikant had in eene naburige buitengemeente gepreekt en keerde tegen het vallen van den avond huiswaarts. Het was wel donker, maar de weg was goed en het weder helder, zoodat hij er niet tegen opzag dat uur afstands te voet af te leggen. Maar zie, nauwelijks is hij een half uur op weg, of er valt zoo'n dikke nevel, dat hij geen drie schreden voor zich uit kan zien, 't geen nog al lastig en zelfs gevaarlijk was, daar er aan beide kanten van den weg een sloot liep. Wat zou hij evenwel doen? Staan blijven en wachten totdat de nevel opgetrokken was? Maar dan kon hij wellicht den ganschen nacht staan blijven, 't geen niet weinig ongerustheid bij vrouw en kin-

deren zou verwekken, die hem dien avond te huis verwachtten. Terugkeeren en een brandende lantaren halen, om den weg te verlichten? Maar dat ging ook niet, en even goed kon hij dan ook naar huis stappen. Zeer gaarne was hij ergens een boerenwoning binnen gegaan, maar nergens zag hij een huis en heinde en verre was er geen lichtje te ontdekken.

Hij besloot dan maar stilletjes en behoedzaam voort te gaan, in het vertrouwen, dat zijn hemelsche Vader hem op den weg zou behoeden. Twintig schreden was hij verder gegaan, toen hij eensklaps voetstappen vernam en weldra een man bespeurde, die vlak naast hem op den weg voortging en hem toevoegde:

„Geen te best weer om te wandelen, dominé!”

„'t Gaat nog al,” zei de predikant. „'t Kon veel slimmer zijn. Als het b.v. eens zóó stormde, dat wij niet voort konden, zou 't moeilijk onder weg zijn.”

„Zulk een eenzame weg is echter gevaarlijk,” hernam de ander, „vooral als men elkander wegens den dichten nevel niet zien kan. Men zou alsdan wel eens in aanraking kunnen komen met menschen, die het bedrijf van afzetten uitoefenen..... Dominé heeft zeker wel een goud horloge op zak?”

De predikant werd een weinig onthutst door deze plotselinge vraag, en vooral de toon, op welke zij uitgesproken werd, was weinig geruststellend. Hij behield echter zijne kalmte en liet niet blijken, dat die vraag hem verontrust had.

„Een goud horloge?” was zijne weder-vraag, terwijl hij naast den man bleef doorstappen, „neen, zoo rijk ben ik nooit geweest; ik doe 't maar met een zilveren af.”

„Wel zoo; nu 't is wel een kleine misrekening voor mij, maar als 't niet anders kan is 't ook al goed. Ik zou dat horloge graag willen hebben.”

De man zei dit op een wijze, die geen tegenspraak toeliet, en de predikant begreep nu inderdaad, dat hij het met een afzetter, met een straatroover te doen had. Zooveel merkte hij tevens op, dat eene direkte weigering hem niet veel baten zou, want zoowel de stem als 't geheele voorkomen van dien nachtelijken wandelaar gaven te

kennen, dat deze man een halve reus was en gewis van zijne overmacht gebruik zou maken om het horloge in bezit te krijgen.

Meer dan ooit vermaande hij zich om bedaard te blijven.

„Dat kan uw meening niet zijn,” zeide hij, zoo kalm mogelijk. „Gij zult zeker, zoo goed als ik, weten, dat wij het eigendom van anderen zoo min begeeren als rooven mogen.”

„Praatjes! praatjes!” sprak de ander.

„Neen, dat zijn geen praatjes,” zeide de predikant. „God zegt het en uw eigen hart bevestigt het.”

„Kom, kom, wat heb ik met die vromigheden noodig! Geef me maar dadelijk het horloge, anders zou ik mijne handen moeten gebruiken, 't geen nu wel zoo gevaarlijk niet zijn zou, daar 't hier donker is en niemand ons ziet.”

„Maar Gods oog ziet u en mij,” zei de predikant.

„Praatjes, praatjes! En al ware dit ook zoo, 't zou u van avond bitter weinig helpen.”

„Zeker helpt dit mij,” sprak de predikant, wiens hart van geloofsmoed klopte, „want niet slechts dat God ons ziet, maar Hij is ook steeds krachtelijk bevonden een hulp in benauwdheden. De Heer zal mij bijstaan en mij tegen alle geweld beschermen.”

„Dus zijt ge niet bevreesd voor mij?” vroeg de man.

„Neen,” was 't antwoord van den predikant, die steeds moediger werd, nu het er op aankwam zijn geloof te bewijzen, „neen, al kwam ook een gansche bende, om mij te berooven.”

Nu greep de man hem bij den arm en zeide:

„Daar hebt gij mijne hand. Gij zijt een waardig leeraar. Ik hoorde u van den namiddag spreken over de woorden: „al ging ik ook in een dal der schaduwen des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij.” Ik wil wel betuigen, dat uw preek mij getroffen heeft, maar toen ik u bijna een uur geleden den weg zag opgaan, dacht ik bij mijzelf: Zou dominé nu wel zelf gelooven en in praktijk brengen, wat hij daar straks zoo vurig heeft gepreekt? Daar wilde ik de proef eens van nemen, en

onder begunstiging van den nevel heb ik u ongezien kunnen vervolgen. Het overige weet dominé. Goeden avond! Ik weet nu, dat dominé een man is, die gelooft en doet wat hij preekt!”

Voor dat de predikant nog recht tot bezinning was gekomen, had zich de man omgedraaid en was teruggegaan, terwijl dominé thans dankbaar en blijmoedig zijn weg voortzette en welbehouden bij de zijnen aankwam. Nooit is hij te weten gekomen, wie hem op dien nevelachtigen avond zóó op de proef heeft gesteld, maar blijde was hij een getuigenis van zijn geloof te hebben mogen geven.

E. GERDES.

MOODY EN HET GEESTELIJK BANKROET.

Vele menschen vragen vanwaar het toch komt, dat zoovele christenen in hun christelijk leven te kort komen. Wel waarom gaan zooveel kooplieden failliet? Omdat zij te groote zaken met te klein kapitaal willen drijven. Dat is ook de reden waarom zoovele christenen te kort komen. Zij leven van oud manna. Wij moeten dagelijks om nieuwe genade verzoeken, anders lijdt ons geestelijk leven.

Ik was verleden jaar in Arizona en vond daar een vriend, die voor vele jaren in Chicago een goed te huis en een goede zaak had. Hij voelde zich echter door de liefde van Christus gedrongen om het Evangelie aan de Indianen te gaan prediken. Hij leefde onder hen, verkeerde met hen en gevoelde zich onder hen op zijn plaats. Ik vroeg hem of hij zegen op zijn arbeid had, hij zeide mij, dat bijna de geheele stam bekeerd was en ook de hoofdman. Als hij wilde prediken, ging de hoofdman op het dak van zijn huis zitten en riep zijn onderdanen bij elkander met de woorden: „Komt en sterkt u.” Dat was een goede roepstem en aanmoediging en ik denk, als de gemeente van Christus zich dagelijks beter uit Gods woord sterkte, dat wij dan groote en heerlijke dingen zouden zien.
